

Kirken i Oslo

Frivillig – helt frivillig!

Kirkelig fellesråd i Oslo
DEN NORSKE KIRKE

2018

Kirkelig fellesråd i Oslo (KfiO)

Kirkeverge: Robert Wright
Ass. Kirkeverge: Tore N. Forset

Leder: Jørn Lemvik
Nestleder: Borgny Vestli

På sidene 28-29 finner du navn og bilde på alle som er valgt inn i fellesrådet.

Fellessrådets administrasjon,
post- og besøksadresse:
Akersbakken 32, 0172 Oslo

Felles sentralbord for alle
menigheter 23629000

post.kfio.oslo@kirken.no

kirken.no/kirkeneioslo

Kirken i Oslo - 2018

Ansvarlig redaktør:
Robert Wright

Redaksjon:
Finn Folke Thorp
Knut-Anders Løken

Foto og tekst:
Finn Folke Thorp der ikke annet er
angitt.

Grafisk design:
Frode Fjellberg
Trykk: Frode Fjellberg AS
Opplag: 3000 eks.

Distribueres til samtlige menigheter
i Oslo og aktuelle samarbeidspartnere.

Kirkelig fellesråd i Oslo
DEN NORSKE KIRKE

De frivillige tro til under SuperMandag på Ljan. Menyen var rik, for kropp og sjel, og ett av tilbudene var en skitur rundt kirken. s. 4-9

Bli kjent med Kari Veiteberg, vår nye biskop. s. 10-11

Kirkebruksplanen gjelder oss alle. Sinsen kirke speiler en by i endring. s. 18-21

Orgelet fascinerer ung og gammel. Les om Oslo som orgelby. s. 22-25

Innhold 2018

Tema: Frivillig i kirken	4-7
Kafésuksess i Groruddalen	8
Kirkemiddag i Domkirken	9
Språkkafé i Uranienborg	9
Kirkebussen varmer russen	10-11
Paulus kirke – byens vakreste smykke	12-13
Gatebiskop og ryktespreder	14-15
Barnemesse i Uranienborg	16-17
Kirken skor seg for en ny tid	18
Torshov kirke blir pusset opp	19
Sinsen menighet – et fellesskap på kryss og tvers	20-21
Orgelbyen Oslo	22-25
Frivillig, helt frivillig!	26-27
Fellessrådet	28-29
Kaffebønnene på Skøyen	30
Oslo-folk føler seg velkommen i kirken	31

Tema: Frivillig i kirken

De frivillige er motoren i menighetslivet. Noen raker løv, noen steker vafler, mens andre leder sang og skaper barneglede. Noen er bare til stede, til glede, trøst og mot ensomhet.

KIRKEVERGEN HAR ORDET:

Kirkebyggene i Oslo er tydelige og synlige kraftsentere, og vi har mange åndelige, sosiale og kulturelle tilbud. Vi spiller på lag med resten av samfunnet. Det er aldri noe krav om noe medlemskap for å komme inn eller delta på de ulike aktivitetene.

Loven slår fast at det er kommunen som skal finansiere det vesentlige av kirkens kostnader, på samme måte som de gir tilsvarende til andre trossamfunn. Vi er svært takknemlig for det vi får, selv om vi mener vi burde fått noe mer.

2018 er vedtatt som frivillighetens år i bispedømmet. Tidspunktet passer bra, for byrådet har fokusert på det samme; å mobilisere oss alle til større deltagelse utenfor husets fire vegger. Frivilligheten i menighetene er et viktig redskap i kamp mot ensomhet, og her vil vi videreutvikle samarbeidet vi har med bydelene.

Dette magasinet har som mål å vise en del av den store aktiviteten som skjer i Oslo-kirkene.

En av våre mange små nyheter er en orgelskole for barn. Det er brukt betydelige ressurser på byens orgelpark de senere år. Nå må vi gjøre en aktiv innsats for å rekruttere dyktige barn og unge så noen også i fremtiden kan håndtere disse flotte instrumentene.

Vi må tenke nytt på flere områder. Hvordan når vi flest mennesker, og hvordan får vi midler til nye viktige tiltak?

Vi er i gang med å gjennomføre en "Kirkebruksplan" som foreslår å ta kirker ut av bruk som menighetskirker. Det kan fremstå som skremmende. Men den inneholder også nye muligheter. 2018 vil uten tvil bli et krevende år, og gjennomføringen av planen vil kreve både forståelse og samarbeid. Likevel må ingen være i tvil om at kirken har vært og fortsatt skal være et kraftsenter for byen og den enkelte.

God lesning.

Kirkeverge Robert Wright

SuperMandag på Ljan!

- Vil du ha en kopp kaffe...og kake? spør Lisa Ormset Prøis, frivillig i Ljan menighet. Det er SuperMandag, og snart ramler det inn 60-70 barn og foreldre i menighetshuset. Kjøkkenteamet skal servere fiskegryte, men Lisa har tid til å by på kaffe og ta en prat mellom slagene. –Før jul og påske kan det være 120 her, og da er det helt fullt, forteller hun.

-Vi tar hverandres hender... synger barn og voksne og stiller seg i ring. –Her synger vi ”fra” maten og ikke ”for” maten, forklarer Eivind Oftebro, sokneprest i Ljan. –Det er ikke alle som klarer å være her til halv fem, så da er det greit å ta bordverset og en sangstund etter at vi har spist. Da takker vi Gud og kjøkkengjengen for maten, smiler Eivind.

-Førstemann rundt kirken!

–Etter sangstunden er det forskjellige aktiviteter, forteller Margrethe Moen Birkedal. Hun er med i menighetens familiekomite som driver SuperMandag. –De aller minste barna har småbarnssang i menighetshuset. Noen av de eldre skolebarna har korøvelse i kirken. Og så er det en gjeng som driver med «speiding».

Tema: Frivillig i kirken

I kirkene i Oslo er det et stort mangfold av frivillighet. På de neste sidene kan du lese om entusiastiske menighetsarbeidere som bidrar til et variert tilbud av aktiviteter – til glede for byens befolkning. Å rake løv rundt Domkirken blir gjort på dugnad – som så mye annet.

I dag er det skigåing i Kirkeskogen. Det er ikke hver mandag det er så mye sne at man kan ha skirenn rundt kirken

Trofaste kjøkkenteam

I mellomtiden er kjøkken-teamet i gang med oppvasken. –Vi er to kjøkkenteam a fire personer, så da blir det bare en gang i måneden, sier Lisa. Mange i kjøkkenteamet er voksne damer og bestemødre. –Det er flott at alle aldre er med og tar ansvar. For mange småbarnsforeldre er det fin avlastning å kunne komme rett etter jobb til menighetshuset og få middag til hele familien, sier Eivind prest.

Og så avslutter vi i kirken

SuperMandag har blitt en så stor suksess at nabomenigheten Nordstrand i år stiller opp med et tilsvarende opplegg. SuperMandag avsluttes alltid i kirken med bønn, sang og lystenning. Noen av gutta er kirketjenere og har ansvaret for å ringe i klokkene. Organist Sverre Undheim spiller stemningsfull musikk, og roen senker seg over vakre Ljan kirke. –Kjære Gud jeg har det godt, toner ut i kirkerommet, og det er to uker til neste SuperMandag.

Samarbeider med skole, korps og vel

–SuperMandag er et tilbud som har vokst frem ned-efra, forteller Birgitte Brekke, leder i menighetsrådet. –Selv om tilbudet er for barnefamilier, så er alle aldersgrupper med og bidrar. Vi samarbeider med KRIK (Kristen Idrettskontakt) og KFUK/M om

aktivitetstilbudene. Vi har veldig gode erfaringer med å samarbeide med organisasjoner og lokale aktører. Menigheten har et tett samarbeid med skolen, korps et og velet, sier Eivind.

Det må være morsomt å være frivillig

Birgitte Brekke vet hva hun snakker om, som tidligere generalsekretær for Frivillighet Norge. –Suksessoppskriften er å bygge opp en kjerne av frivillige som har det moro sammen, da kommer det flere som har lyst til å være med, sier Birgitte. –Det er lettere å få folk til

De minste barna har sangstund når det SuperMandag i Ljan menighet.

Andreas Neerland og Hanna Holmqvist Sandsmark løper på ski rundt kirken på en SuperMandag.

å påta seg oppgaver når de får brukt sin kompetanse. Mange er drevet av lyst. 64% av den norske befolkningen gjør en frivillig innsats. En fjerdedel av dem som ikke er med, sier at de ville svart ja om de ble spurt om å bidra, forteller Birgitte.

Mange frivillige på Ljan

Ljan menighet har registrert over 140 frivillige. Noen hjelper til av og til og litt, andre er med på nesten alt. –Hovedtyngden av arbeidet vårt er rettet mot barn og unge, forteller Eivind Oftebro. –Men vi har også et bra diakonalt arbeid med besøkstjeneste og samling for eldre. Mange hjelper også til med gudstjenester og kulturarrangementer. Bare i løpet av de siste to årene har tredive frivillige musikere stilt opp for menigheten, sier Eivind og Birgitte.

Menighetsrådsleder Birgitte Brekke og sokneprest Eivind Oftebro er imponert over alle de frivillige på Ljan.

SuperMandag avsluttes med bønn, sang og lyttening i kirken.

Ljan – en aktiv menighet

Du finner Ljan kirke noen kilometer syd for Oslo sentrum. Det er en vakker stenkirke fra 1932, omgitt av furuskog og med utsikt over hele Bunnefjorden, bare noen minutter fra badestrendene Katten og Hvervenbukta. Ljan er en av kommunens minste menigheter, men folketallet tatt i betraktning er det en av de mest aktive. Det bor 4039 innbyggere på Ljan, 2537 av dem er medlemmer i Den norske kirke. Gjennomsnittlig gudstjenestedeltagelse er 81. Med smått og stort har Ljan menighet registrert 145 frivillige medarbeidere.

Uten frivillighet stopper kirken

Tonsen menighet i Groruddalen prosti har frivillighet som et av sine satsingsområder. –I slutten av april skal vi ha vårt årlige loppemarked, og der bidrar mer enn 200 frivillige, sier daglig leder i menigheten, Gry Gotaas Fredum.

–Inntekten fra loppemarkedet går til barne- og ungdomsarbeidet, forteller Gry. Mange av konfirmantforeldrene og ungdommene i ten sing-koret Tonsing er med som frivillige. I Tonsen finnes det et bredt tilbud til barn i alle aldre. Speiderarbeidet samler ukentlig 150 barn. Babysang er et annet populært tiltak for de minste og foreldrene deres. –I november har vi Tonsenmessa, sier Gry, - og da er det også mange som er frivillig engasjert, smiler hun.

Pengeteller

–Tonsenmessa bringer inn omtrent 130.000 til menighetens diakoniarbeid, forteller frivillig medarbeider Astrid E. Petersson. Astrid er pengeteller, og det er ingen liten frivillig jobb i Tonsen. Hele messehelgen kokte det på Tonsen av selgere og kjøpere i alle aldre.

Salget går strykende på den årlige Tonsenmessa.

Høydepunktet var da koret Superkidz med dirigent Marthe Wang entret scenen.

Finansering er en utfordring

–Det er en stor utfordring å finansiere alt vi driver med, innrømmer daglig leder Gry. I tillegg til inntektene fra loppemarked og Tonsenmesse, har menigheten en givertjeneste der mange er med og bidrar.

Vi har det så hyggelig sammen

–Det viktigste er at vi har det hyggelig sammen, sier en av de frivillige selgerne på Tonsenmessa. I tillegg til alle selgerne er det kjøkkengjengen og lotterifolket. Og ikke før er Tonsenmessa over, før en ivrig gjeng begynner å forberede neste år. Annenhver onsdag gjennom hele året samles frivillige for å lage ting til messen.

På Tonsenmessa selger frivillige noe for enhver smak.

Høybråten, Fossum og Stovner menighet har stor suksess med sommerkafé.

Foto: Liv Bergh

Kafésuksess i Groruddalen

Menighetskafé er den nye trenden i Kirke-Oslo. Høybråten, Fossum og Stovner menighet er med å gå foran. Sommeren 2017 hadde frivillige ungdommer og diakonene i menigheten stor suksess med Sommerkafé to dager i uken.

Fossum kirke ligger midt på Stovner senter, og den har perfekt beliggenhet som møteplass for lokalbefolkningen. –Vi brukte en søndag på å rydde og pynte utenfor kirken, og på såmannssøndagen sådde vi solsikker og mye annet for å gjøre det ekstra hyggelig, forteller diakon Liv Bergh.

Skolen, bydelen og fellesrådet stilte opp
Elever fra Stovner Videregående laget en flott plating utenfor kirken med god hjelp fra fellesrådets bygg- og anleggsavdeling. –Og så gav bydelen oss noen kroner til å kjøpe inn bord og stoler. Fellesrådet bidro med midler til banner og parasoller, sier Liv Bergh.

Overskuddet gikk til Redd Barna
Ti frivillige ungdommer var aktive i driften av sommerkaféen. –Selv med lave priser, fikk vi seks tusen kroner i overskudd i en av ukene. De pengene bestemte ungdommene skulle gå til Redd Barna, forteller den alltid entusiastiske diakonen Liv Bergh.

Frivillige ungdommer dyrker grønnsaker til kaféen.

Ivrige ungdommer hjelper til på sommerkaféen i Fossum kirke.

Kirkemiddag i Domkirken

Daglig leder i Domkirken, Olav Fraser Lende, er superfermøyd med innsatsen til Saphon Warstad Nielsen og Farhad Bayat.

–I dag står det mexicansk på menyen. Det er ny meny hver onsdag, forteller Farhad Bayat som er med og driver kirkekaféen i Domkirken. –Vi har vegetaralternativ også, sier Saphon Warstad Nielsen, mens hun rører rundt i en velduftende gryte.

Hver uke er det onsdagsmesse i Domkirken. Og så er kirkekafé i krypten. –Før var det smørbrød og vaffer. Nå er det middag og vaffer, sier en stolt Farhad. Daglig leder i domkirken, Olav Fraser Lende, er også stolt av kafétilbudet. –Vi har rundt 90 frivillige. Mange av dem er knyttet til nattåpen kirke og gudstjenesten. Det er

viktig å ta vare på de frivillige, mener Olav. –Ambisjonen vår er å lage fest for frivillige to ganger i året, og da inviterer vi to-tre hundre personer, forteller Olav Fraser Lende.

En kristen og en buddhist

For Saphon er det helt perfekt å være frivillig på dagtid. –Jeg har ikke fast jobb, så da er fint å ha noe fast å gå til, sier hun. –Jeg har gått i Domkirken en stund, og i fjor ble jeg kristen og døpt her i kirken, forteller Farhad som opprinnelig er fra Persia. –Og jeg kommer fra Kambodsja og er buddhist, men jeg synes det er fint med kristendommen, smiler Saphon.

Språkkafé på Uranienborg

Språkkafé er en av flere aktiviteter i Uranienborg menighet som engasjerer mange frivillige. –Idéen bak kaféen er å skape en arena der flyktninger i bydelen kan møte norsktalende fra lokalsamfunnet, opplyser Trude Brita Nergård, ansvarlig for kaféen.

–Ofte kommer det mer enn 70 personer. Og vi har nesten 60 frivillige norsktalende, sier Trude. –Vi møtes hver fjortende dag, og det er både barn og voksne som deltar. I tillegg til kaféen inviterer vi til fest når det er jul og 17. mai, klesmarked og turer til Stortinget og andre severdigheter i byen. I fjor stilte vi også med eget lag i Holmenkollstafetten, opplyser Trude Brita Nergård.

Jorun Elisabeth Berstad Weyde (t.v.), biskopens kirkefagsjef, besøker Uranienborg språkkafé og spiller språkspill og samtaler.

400 russ besøkte Kirkens varmebuss på Tryvann, og de stilte villig opp til fotografering.

Diakonene Martine Hasseleid Semb fra Helgerud og Kari Winger Oftebro fra Rls foran varmebussen.

Det gikk med 200 kopper kakao!

Kirkebussen varmer russen

-Veldig bra at kirken er her med denne bussen, sier Robin og Viktor, to russegutter fra Fredrikstad. Det er kald vårnatt på Tryvann, og russ fra hele landet er samlet til russetreff.

Midt mellom festende russ, lysshow, dundrende musikk, sikkerhetsvakter og politi, står det en stor blå «Varme buss» merket Den norske kirke. Russen selv kaller den bare «Kirkebussen». Utenfor finner vi diakoner fra Asker, Bærum og Oslo med tilbud om et varmt rom, en samtale, et hvilested eller en kopp kakao.

Viktig at voksne er tilstede

-I 2017 var det 400 russ innom bussen bare første natten, og det gikk med 200 kopper kakao, forteller ungdomsdiakon i Helgerud menighet, Martine Hasse-

leid Semb. -Vi opplevde virkelig at det var behov for oss der oppe. Russen er tilsynelatende like, men de er ikke det, og det er ikke alle som synes at festingen på Tryvann er stas hele tiden. De kommer fordi vennene gjør det, og fordi det er forventet av dem. Mange av dem er også slitne etter tentamen, og da kan det være godt at det er noen voksne tilstede som har tid til dem, mener Martine.

Russearrangøren vil ha flere kirkebusser

Første natten var det åtte diakoner på plass på Tryvann, og det var forventet 6000 russ. - Så det var nok å gjøre, sier Martine. Gunn-Iren Tangen, diakon i Fagerborg menighet nikker til det. -Arrangøren ønsker at kirken skal være tilstede med «Varmebussen» på flere slike arrangementer, forteller Gunn-Iren.

Behov for kirken

Gunn-Iren er en av flere diakoner fra Oslo som er engasjerte i prosjektet. -Vi har fått mer støtte fra kirken sentralt i 2018, så da har vi mulighet til å være tilstede to helger. Det er hovedsakelig diakoner, men det er også åpent for andre. Her er det behov for kirkelig tilstedeværelse, sier Gunn-Iren Tangen.

Paulus kirke

– byens vakreste smykke

En kald februar dag i 2013 falt taksten ned fra Paulus kirke. En kamp for å bevare Grünerløkkas katedral begynte. 26. november 2017 kunne nye Paulus kirke innvies med pomp og prakt. Oslo har fått et kultursmykke til glede for alle som bor på og vil besøke Løkka.

-Åpningen måtte utsettes tre ganger på grunn av forsinkelser i arbeidene, men nå er den ferdig 125 år etter at den åpnet for første gang, forteller daglig leder i Paulus og Sofienberg menighet, Eleni Maria Stene. -Det er utrolig mange som har engasjert seg i dette, forteller Eleni og ramser opp: Vi har hatt folkefest med bidrag fra lokale kunstnere, kor og forfattere, underskriftskampanje for bevaring av Løkkas katedral, vafler og kaffe på gata, sendt brev til politikere, fått besøk av presse og ikke minst alle i lokalbefolkningen som har vist at de er glade i kirka si.

Feiret med champagne

-Og under over alle under, vi ble hørt! En høstdag i 2013 bevilget Oslo kommune 62 millioner til oppussing, forteller den daglige lederen. -Soknepresten sykle på polet og kjøpte champagne, kantor fant frem glassene og jeg kjøpte kake. Ansatte, frivillige og kirkeverge feiret denne høstdagen, ler Eleni.

Kirke på flytende grunn

Paulus kirke ble innviet i 1892. Det var et spennende byggearbeidet med en kirke som ble fundamentert på en tømmerflåte som hviler på ti meter lange trepåler. Pålene ble slått ned i grunnen med håndkraft. Det ble foretatt et større reparasjonsarbeidet i 1917 og igjen i 1949. Gjennom oppussingsarbeidet nå har kirken

Skuespiller Linn Skåber ble intervjuet av daglig leder Eleni Maria Stene under åpningsfesten.

Musikerelever fra Foss videregående skole er gode naboer til Paulus og bidrog under åpningsfesten.

blitt satt tilbake i sin 1917-versjon med blant annet kopier av de opprinnelige store smijernslysekronene. I 1972 måtte kirkens fundament sikres på nytt, og nå i 2018 fremstår Paulus kirke i all sin fordums prakt, restaurert og oppdatert for mange år fremover.

Alt måtte byttes ut

-Restaureringsarbeidet startet i 2014, kan fellestrådet prosjektleder Morten Haugan fortelle. -Vi har blant annet skiftet ut alle gamle rustne beslag, restaurert hele tårnet, strippet alle tak og utbedret omfattende råteskader. Spiret ble heist på plass med Oslos største kranbil, utallige mursten er byttet ut med spesialproduserte nye teglsten. Og så fra sommeren 2015 var vi i gang med det innvendige arbeidet; nye toaletter, kjøkkenløsninger, ventilasjon, det elektriske, VVS og ikke minst dekorasjoner og utsmykning, sier Haugan.

En modig og åpen kirke

Fra 26. november har Løkkas og byens befolkning feiret og fylt den "nye" kirken med åpningsgudstjeneste, åpningskonsert, åpningsfest og mye annet. -Kirka vår er både gammel og ny på samme tid, slik menneskenes lengsel er det, og Paulus kirke tilhører alle, sier Eleni Maria Stene. -Vi ønsker velkommen til en modig, åpen og inkluderende menighet i en av byens vakreste kirker, avslutter hun.

Gatebiskop og ryktespredere

Biskop Kari Veiteberg og kirkeverge Robert Wright deler visjoner for kirken i Oslo på Kaffebrenneriet på Grønland.

-For snart 2000 år siden fant to kvinner en tom grav. Det begynte å gå et rykte om at en som var korsfestet hadde stått opp fra de døde. Det ryktet vil jeg være med å spre videre, i kirkene og på gatene, sier Kari Veiteberg, Oslos nye biskop.

Det er en av disse sprengkalde februar dagene, men vi må ut, ut på gaten med gatepresten som har blitt biskop. Kirkeverge Robert Wrights el-bil lar seg ikke stoppe av et dusin kuldegrader. Vi svinger ned Oslo gate og inn Grønlandsleiret. Høy, blå himmel og sol omgir Grønland kirke og hele bispedømmet. –Kirken må aldri være seg selv nok, sier biskop Kari og slenger et varmt ullsjal over de tusen krøllene. –Når ett lem lider, så lider hele kroppen. Vi må ha mot til å tale når vi ser urett og overgrep, slår hun fast. Og biskop Kari Veiteberg har sett mye urett, ikke minst i hennes mange år som gateprest i Oslo og Bergen. –Det har preget meg, og jeg har med meg en del erfaringer og fortellinger som jeg tar med inn i tjenesten som biskop, sier hun.

Herrens veier

Både Kari og Robert følger den populære danske tv-serien som ruller over norske skjermer i vinter; «Herrens veie». Der møter vi en prestefamilie som på ingen måte har gått fri av arvesynden. –Noen ganger tar de historiene vel langt, mener Robert, og Kari er enig. En av hovedrollene er den unge presten August Krogh. I en av episodene går han motsatt vei av det Kari har gjort; han velger å arbeide som prest uten kirke, han vil ut på gatene. –Jeg vil være i virkeligheten og ikke drive med søndagsunderholdning, sier han.

Gudstjenesten er en kraftstasjon

Biskopen kjenner seg ikke igjen i August her. –Gudstjenesten på søndager og andre dager gir oss mot til

–Du er litt annerledes enn vi er vant til at biskoper er, sier Robert Wright til Kari Veiteberg.

å være i virkeligheten. Der møter vi felleskapet, vi samtaler, deler brød og vin og utfordrer hverandre. Vi mennesker trenger sånne kraftstasjoner. Ett av mine mål er at ingen skal gå krypende ut av kirken, men oppreiste møte dagen og livet, mener hun.

Diakoni og dramaturgi

Kari Veiteberg vil ikke slutte å gå rundt i byen og møte mennesker der de lever sine liv. –Jeg håper bispetjenesten vil gi rom til å gå ut på gatene og kanskje også ta gudstjenesten med ut. Det vi gjør er minst like viktig som det vi sier for at mennesker skal møte Gud. Det er det vi kaller diakoni, forteller Kari. Kari Veiteberg har forsket mye på gudstjenesten. I 2006 tok hun teologisk doktorgrad med avhandlingen «Kunsten å framføre gudstjenester. Dåp i Den norske kyrkja». Hun har også mellomfag i teatervitenskap. –Dramaturgien i gudstjenesten er viktig, det handler om å få til gode møter mellom levende mennesker. Vi må være bevisste på innenfor hvilke rammer og hvordan vi formidler Gud og menneskesyn.

Gamle Grønland kjerke

Kari og Robert sitter på Kaffebrenneriet på Grønland og varmer hendene på en rykende caffè latte. Det er kjente gater for dem begge. Robert har vokst opp på tjukeste østkanten, og Kari hadde Tøyenkirken rett opp i gaten som arbeidssted. Gamle Grønland kirke ruver bak dem. Kirken som, i følge revyvisen «På Enerhaugen», fikk a Maja til å rødme å si ja til mannen sin. Og jaet kom etter at de hadde «supplert møblemanget» med et fotball-lag av unger. Det var ikke alltid at ting skjedde i «riktig» rekkefølge i gamle dager heller.

Å finne de riktige ordene

Kari er opptatt av å finne de rette ordene som når inn til mennesker i den situasjonen de er i. –Vi må være forsiktede med ordene vi bruker, sa hun i sin første preken som biskop. Og hun fortsatte; –Vi må bli bedre til å adressere, finne ut hva som bør bli sagt til hvem... for Jesus sier ulike ting til ulike folk. Kirken må øve

seg og prøve seg på det nesten umulige. På samme tid adressere urett og maktovergrep og å gi kjærlighet og omsorg, begge deler uten å svekke hverken evangeliet eller loven.

Vi sier ikke lenger oss og dem

Kirken snakker ikke lenger om oss og dem. Vi ber ikke for de syke, men for de av oss som er syke. En dag er det jeg som tar imot, en annen dag er det jeg som gir. For meg er det viktig å også kunne være den som tar imot. Hvis ikke blir det fort sånn at vi sitter der oppe og gir og ser ned på dem som tar imot.

Vil ikke være partykiller

Robert Wright nipper til kaffen sin og liker det han hører. –Du er litt annerledes enn det vi er vant til at biskoper er. –Det er viktig at vi tør å tenke nytt og spør oss hva folk trenger i dag, mener han. Kari nikker. –Å si at sånn har vi alltid gjort det, det er en partykiller, ler hun.

Biskopen og kirkebruksplanen

Kirkevergen sitter sammen med stiftsdirektør og de folkevalgte i byen og sliter med en kirkebruksplan for hovedstaden. Økonomien krever at kirker må tas ut av bruk. –I sånne saker er det også viktig å tenke nytt, sier kirkevergen. –I disse spørsmålene må jeg lytte meg inn, svarer biskopen. –Jeg ønsker å være tro mot prosessen. Og så er det viktig at folk kjenner at de blir involvert og ikke ført bak lyset. Vi har ulike roller. En av mine roller i denne sammenhengen er å stå sammen med folk i ting som gjør vondt.

En hyrde for flokken

–Som biskop skal jeg være hyrde for en flokk, en flokk som løfter i lag, sier Kari. –Jeg skal sørge for at åndeligheten har gode kår og legge til rett for gode samtaler. Vi er ferdige med den tiden med enestående ledere som ofte skaper en frykktkultur.

–Jeg skal kanskje være glad for at jeg ikke er prest, ler Robert Wright. –Vi trenger gode byråkrater i kirken som går foran, smiler Kari Veiteberg.

Barnemesse i Uranienborg

Én onsdag i måneden er det barnemesse i Uranienborg kirke. Det er en gudstjeneste som er spesielt tilrettelagt for barn. Den rommer sang, dans, bibelfortelling og nattverd. Her er det sokneprest Jan Oskar Utne som feirer nattverd med de små.

Barna er velkommen til nattverd

Mange voksne i dag gikk ikke til nattverd for de ble konfirmert. Det er først i de senere årene at det har blitt vanlig praksis. Nattverd er ikke noe man må forstå for å motta. Barn kan også være selvstendig troende individer, og som troende lever vi i og med sakramentene.

Fellesrådets leder Jørn Lemvik vil være med å tegne et nytt kirkekart for Oslo.

Kirken skor seg for en ny tid

Kirkebruksplan for Oslo er på manges lepper i 2018. –Det handler om hvordan vi skal være en best mulig kirke for hele Oslo med de ressursene vi har, sier fellesrådets leder Jørn Lemvik.

–Det er klart vi skulle ønske oss mer penger fra kommunen, og det arbeider vi hardt for hvert eneste budsjettår. Men begrensede ressurser tvinger oss også til å tenke nytt og se muligheter, hevder Lemvik.

–Vi tegner et nytt kirkekart
–Oslo er en av Europas raskest voksende hovedsteder. Byen ser annerledes ut i dag, og gir oss andre utfordringer, enn da mange av kirkene ble bygget, mener Lemvik. Mange av bydelene får og skal få tusenvis av

nye beboere. –Vi må tegne kirkekartet etter hvordan byen ser ut og kommer til å se ut, sånn at vi kan være en god kirke også i fremtiden, sier fellesrådets leder.

Fakta om Kirkebruksplanen

Kirkelig fellesråd og bispedømmerrådet er i gang med prosjektet Kirkebruksplan for Oslo. Et av de store spørsmålene prosjektet reiser, er hvor vidt man skal ta kirker i Oslo ut av bruk, både for å spare penger, men også for å skape rom for nye satsinger. I hele 2018 er blant andre menighetsrådene i byen involvert i prosessen. Bispedømmerrådet og fellesrådet er ventet å konkludere med hvilke tiltak som skal igangsettes i desember 2018.

Omtrent 54,9% av befolkningen i Oslo bispedømme er medlemmer i Den norske kirke, og det er det laveste tallet i landet. Medlemstallet for hele befolkningen er 71%. Tallene for hver bydel variere sterkt. Selv om andel medlemmer er kraftig synkende, så er medlemstallet forholdsvis stabilt. Mange av innvandrene som flytter til hovedstaden tilhører andre kristne trossamfunn enn Den norske kirke.

Torshov kirke blir pusset opp

Jubelen stod i taket i Torshov og Lilleborg menighet og fellesrådet da meldingen kom om ekstrabevilgning til oppussing av Torshov kirke. –Torshov vil være strategisk viktig for fremtidens kirke i hovedstaden, sier Jørn Lemvik, en fornøyd leder av fellesrådet.

Kommunen har bevilget 55 millioner over to år. –Vi begynner med drenering etter påske, og etter sommeren skal vi gang med tak og fasader, forteller prosjektleder i fellesrådet Morten Haugan. –Etter den utvendige oppussingen går vi gang med det innvendige, og da må kirken stenges. Vi regner med at kirken er ferdig om tre år, sier Haugan.

Farlig stenras
Fellesrådet har sammen med den lokale menigheten presset på for å redde den flotte kirken. I flere år har fasaden vært sikret med stillaser for å unngå farlig stenras. Mange av byens 65 kirker er i dårlig forfatning, og

vedlikeholdsbehovet er enormt. Dette er en av faktorene som har utløst arbeidet med en ny kirkebruksplan for Oslo.

Over 700 i kirkebesøk hver uke
Torshov kirke ble innviet i 1958 og regnes som en av landets første arbeidskirker. Det er stor aktivitet i kirken gjennom hele uken. I løpet av en tilfeldig valgt uke i 2017, var det 708 lokalbeboere innom kirken. Bevilgningen fra kommunen er et viktig bidrag til kirke-, kultur- og frivillighetslivet i lokalmiljøet på Torshov.

Kirkeverge Robert Wright og bygg- og anleggssjef Torbjørn Borgen er glade for kommunens bevilgning til Torshov kirke.

Sinsen menighet – et fellesskap på kryss og tvers

-Vi må drive litt "aggressiv markedsføring" så folk blir klar over alt det fine vi gjør, sier Henning Vik, sokneprest i Sinsen. Sinsen er en av menighetene som har fått merke en by i endring. Utbyggingen av Lørenbyen har omtrent fordoblet innbyggertallet i menigheten, og det vokser fortsatt.

Sinsen har som mål å være en tilgjengelig kirke for alle som bor i nærmiljøet. Det er en stor utfordring i et område med mange nyinnflyttede og stor gjennomtrekk. Slagordet "Et fellesskap på kryss og tvers" spiller på at området er mest kjent for rundkjøringen Sisenkrysset. Men Sinsen er mye mer enn trafikkavvikling.

Samarbeider med lokale aktører

-En viktig del av vår oppskrift er samarbeid med alle gode krefter i lokalmiljøet, sier Vik. –Sammen med skolen, velforeningene, Kulturhuset og noen fra næringslivet inviterte vi 25 lokale aktører til å gå sammen om å arrangere et årlig karneval, forteller soknepresten. –Og de fleste er med. Det lokale bakeriet, for eksempel, leverte karnevalsboller.

Karneval, sykkeltdag og internasjonal fest

-Når skolen arrangerer akedag, så ringer de kirken og spør "kan vi ikke gjøre set sammen", for de ser at kirken har mye positivt å bidra med, sier Henning Vik. –I tillegg til karneval har vi store årlige arrangementer som nødhjelpsaksjonen, sykkeltdagen, internasjonal fest, julemesse, julekonsert og juletefest, forteller Vik.

Flest ettåringer i byen

Sinsen tilhører bydel Grünerløkka, der det er planlagt store utbygginger i årene fremover. Bydelen har den største andelen ettåringer i byen, og babysang er blitt et meget populært tiltak, som ukentlig samler mer enn 70 barn og foreldre i Sinsen.

I Sinsen kirke møter de aktivt den nye byen. Folketallet i menigheten har fordoblet seg de senere årene.

Miljøvern og skaperverket var tema for festgudstjenesten i Sinsen. Sokneprest Henning Vik følger spent med.

Olav Brennsæter er en aktiv lokal leder, samt menighetens representant i fellesrådet.

Alle barnekorene er med når Sinsen menighet inviterer til fødselsdagsfest.

Jubileum og miljøvern

I februar feiret Sinsen menighet 60 årsjubileum. Da inviterte kirken til festgudstjeneste med musikal der flere av de lokale barnekorene deltok. Miljøvern og skaperverket var temaet. "Fisken Flem dør, tenk over det du gjør", sang barn og ungdom under fargerike paroler til en fullsatt kirke.

-Modellen vår er sjømannskirken. Vi vil være et bønnested, inspirasjonssenter og kulturhus, sier sokneprest Henning Vik.

Orgelbyen Oslo

Domkantor Kåre Nordstoga trakterer det imponerende orgelet i Domkirken.

Blant de fremste entusiastene for levende orgelmusikk står arrangørene av Oslo Orgelfestival (f.v.) Thomas Ekeberg-Andersen, Inger-Lise Ulrud, Gjermund Brenne, Olav Rune Bastrup, Halgeir Schiager og Knut Erik Tveit.

-Oslos nyere orgelhistorie er en suksesshistorie, sier domkantor Kåre Nordstoga. –Helt fra slutten av 1980-tallet med orglene i Ullern og Vålerenga og frem til i år med innvielsen av det nye «gamle» orgelet i Frogner kirke har vi fått veldig mange fine instrumenter i hovedstaden, mener domkantoren.

Orgelet i Frogner ble innviet i januar i år. 2017 ble Oslo Orgelfestival og Oslo Orgelskole etablert. Det blåser en orgelvind over byen. –Orgelskolen for barn med initiativtager Bjørn Vidar Ulvedalen er et flott tilskudd. Vi må rekruttere musikere som kan spille på instrumentene, sier Nordstoga. Han ser gjerne at enda flere kirkemusikere blir engasjert i dette, og at det gis rom i stillingene til undervisning der det ligger til rette for det.

Orglene er byens felleseie

Oslo Orgelfestival er en nykommer som har som formål å løfte frem orglene og organistene for byens

befolkning. –Instrumentene er verdier som tilhører oss alle, sier Kåre Nordstoga, som selv deltok ved to konserter under festivalen. Og nå er han delaktig i planlegging av ny festival til høsten. –Mye er i forandring på kirkemusikkfronten, innrømmer domkantoren. –Og orgelet møter konkurranse fra mange hold. Men det tar vi som en utfordring. Alle de nye flotte orglene hadde jo ikke vært bygd hvis ikke det var mange som ønsket dem, avslutter han.

Nytt orgel i Frogner

–Orgelmusikken treffer våre kanskje sterkeste følelser i ulike livssituasjoner, uttalte ordfører Marianne Borgen i forbindelse med innvielsen av orgelet i Frogner kirke. Sammen med biskop Kari Veiteberg kastet hun glans over høymessen på innvielsesdagen 4. februar i år.

Frogner menighet har arbeidet for nytt orgel helt siden år 2000. Frivillig medarbeider Jardar Seim har vært leder for dette arbeidet i hele perioden. Kirkeverge Robert Wright takket både ham og kantor Bjørn Kleppe for fabelaktig innsats. –Det er utrolig at Kleppe har klart å holde liv i det gamle utgatte orgelet i så mange år, sa kirkevergen.

Biskop Kari Veiteberg og sokneprest Margunn Sandal medvirket under innvielsen av det nye orgelet i Frogner kirke.

Et dokument over historiens gang

-Orgelprosjektet i Frogner har handlet om å ta vare på gammelt og skape nytt, forteller domkantor Kåre Nordstoga. -Noen av pipene komme fra det gamle orgelet i domkirken fra 1880-tallet. Siste gang pipene fikk klinge der var under bryllupet til kronprins Olav og kronprinsesse Märtha i 1929. Etter noen år på lager fant pipene i 1935 veien til Frogner kirke og det nye orgelet der. Etter et renoveringsopphold hos britiske Harrison & Harrison i 2017, er de montert i det orgelet vi nå har innviet. Og orgelet har på mange måter blitt et dokument over historiens gang, sier Nordstoga.

Spleiselag

-Et pipeorgel er dyrt, medgir kirkeverge Wright. – Gjennom spleiselag med menighet og fellesråd, klarte vi å få det til. Kommunen gav oss ingen ekstrabevilgning, forteller Wright, som er spesielt imponert over alle gaver fra frivillige i Frogner menighet. –Vi lever i trange kirkeøkonomiske tider, men fra fellesrådets side har vi ønsket å prioritere kirkemusikken, og vi er stolte av orgelparken vår, innrømmer Robert Wright.

Orgelskolen

-Deilig er jorden, prektig er Guds himmel, sang menigheten i Lilleborg kirke den 27. november. På orgelkrakken satt 10 år gamle Olav Rostadmo. Det var premierekonset for Oslos nye orgelskole. Ti orgelelever i alderen seks til atten år spilte under ledelse av orgellærer Bjørn Vidar Ulvedalen.

Orgelskolen i Oslo har blitt til i et samarbeid mellom Kirkelig fellesråd i Oslo, Oslo kulturskole og Barratt Dues Musikk institutt. Lærer og ”rektor” er kantor Bjørn Vidar Ulvedalen. Ulvedalen har gjennom en årrekke markert seg som en pioner i orgelundervisning for barn både i Norge og Sverige.

Johannes (7) fikk spille sammen med domkantor Kåre Nordstoga på orgelskolens premierekonserter.

Iselin Pahn (6) rekker ikke ned til pedalene, men musikkpedagog Bjørn Vidar Ulvedalen har råd; støttoppedaler spesiallaget for barn.

6-åring imponerte med orgelspill

6 år gamle Iselin Phan åpnet konserten med «Klokkeklang» og «Largo» av Dvorak. Og så fulgte Benjamin (6), Ivan (6), Johannes (7) og Linnea (7) opp med salmer og orgelklang som ble vist på storskjerm for publikummet som satt nede i kirkerommet. Domkantor Kåre Nordstoga spilte både alene og sammen med flere av de stolte elevene.

Ungdommene begeistret

Jo eldre elevene ble, jo mer avansert ble programmet. Olav (10), Victoria (14), Elisabeth (14), Jone (14) og Ingrid (18) begeistret og imponerte. Victoria og Kåre avsluttet og alternerte med Bachs kjente Toccata og fuge i d-moll.

Barn må bli glad i orgel

-Det er fantastisk for oss at Ulvedalen underviser her i Oslo, sier kirkeverge Robert Wright. -Som eier av kirkeorglene i Oslo og arbeidsgiver for kantorene, har vi et spesielt ansvar for å tenke langsiktig rekruttering og bidra til at barn og unge oppdager hvilket fantastisk instrument orgelet er. Barn som hører barn spille er én måte å bidra til det, utdyper Wright.

Oslo Orgelfestival

For første gang i historien arrangerte Kirkelig fellesråd i Oslo egen orgelfestival. –Vi vil at hele byen skal få oppleve hvor mange flotte instrumenter og musikere vi har, sier fellesrådets leder Jørn Lemvik.

Arrangørene bak Oslo Orgelfestival 2017, foruten fellesrådet, var menighetene Paulus og Sofienberg, Uranienborg, Røa, Domkirken, Fagerborg og Svenska Margaretakyrkan. Kantorene i de respektive menighetene var initiativtagere og drivkrefter sammen med prosjektleder Thomas Ekeberg-Andersen. Kulturrådgiver i bispedømmet, Knut Erik Tveit, har også vært en sentral bidragsyter.

Peter, ulven og sølvgutter

-Vi hadde et spennende og variert program for alle aldersgrupper, forteller Ekeberg-Andersen. -Vi startet med to ”Peter og Ulven”-konserter i Sofienberg kirke. Siden gikk det slag i slag i fire dager. Vi avsluttet i Røa kirke med Bach, Vienne og Vivaldi med kammerkor, sølvgutter og musikere fra filharmonien sammen med kantoren, sier Ekeberg-Andersen.

Planleggingen av årets festival er allerede i gang. -Tanken er at flere menigheter skal slutte seg til. Dette er bare en begynnelse, avslutter Jørn Lemvik.

Hvorfor orgel?

Det første kjente orgelet i historien ble bygget 200 år før Kristus, og det var en slags blanding av en sekkepipe og en panfløyte. Fra sen middelalder begynte instrumentet og ligner på det vi kaller orgel i dag. Men det står ikke i Bibelen at salmesangen skal ledsages av orgel. Hvorfor er det da orgler i alle vesteuropeiske kirker?

Orgelet fikk en særlig utbredelse etter reformasjonen og Luthers etablering av de salmesyngende menigheter. I vår del av kristenheten har orgelet vært kirkens viktigste instrument med hovedformål å styrke kirkesangen.

Uregjerlige musikere

Det første kirkeorgelet kom til Norge og Nidarosdomen på 1300-tallet. Men orgelet ble først vanlig hos oss i siste del av 1800-tallet med den begrunnelse at man ønsket å heve kvaliteten på ledelsen av fellessangen. Det har også blitt hevdet at prestene opplevde at tallrike korsangere og instrumentalister ble for dominerende. Det tenkte det ville bli enklere å kontrollere én uregjerlig musiker.

Orgelets posisjon som hovedinstrument

De fleste kirker i dag har et piano eller andre instrumenter som supplerer orgelet, og noen steder er de kanskje i ferd med å overta orgelets posisjon som hovedinstrument. Forklaringen er sammensatt, men

har sammenheng med at yngre generasjoner i vår tid i mindre grad går regelmessig i kirken eller får skoleing i klassisk musikk. På mange måter har Norge, og andre land i vår kultursfære, blitt todelt; de som er fortlige med tradisjonen, og de som mener at musikken i kirken skal være som den er alle andre steder.

Orgelets fremtid

Unge mennesker i dag hører mindre kirkemusikk enn før, men det finnes lite kunnskap om hvordan de oppfatter den når de hører den. Det er ikke gudgitt at orgelet skal være hovedinstrument for all fremtid, det er ikke orgelet og Bach de kristne tilber. Men hvis kirken mener at det fortsatt skal være det, så må kirken bygge, vedlikeholde og bruke orglene på en slik måte at det appellerer og formidler til alle generasjoner.

Olav (10) spilte til Deilig er jorden, godt overvåket av musikkpedagog Bjørn Vidar Ulvedalen.

Frivillig, helt frivillig!

Vi har spurt åtte frivillige menighetsarbeidere:

1. Hvordan ble du rekruttert som frivillig?
2. Hva gjør du som frivillig?
3. Hva gir det deg å være frivillig?

Saphon Warstad og Farhad Bayat

frivillige i Domkirken menighet

1. -Jeg hadde gått i Domkirken en stund, og så spurte Valborg prest meg om jeg kunne tenke meg å hjelpe til med kaféen, sier Farhad. -Jeg traff Farhad helt tilfeldig, forteller Saphon. -Det er vel ofte sånn det foregår, at en frivillig rekrutterer en annen, sier hun.
2. Vi driver onsdagskaféen i Krypten i Domkirken. Vi lager og serverer middag til mellom 60 og 70 personer hver uke. Det tar oppimot 10 timer.
3. Det er morsomt. Vi er takknemlige for livet, og da er det fint å kunne gi noe tilbake.

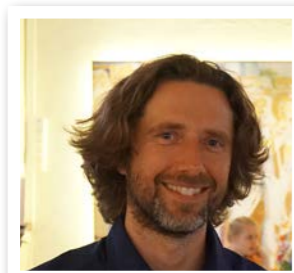

Merete Hallen

frivillig i Bakkehaugen, Majorstuen og Vestre Aker menighet

1. Jeg ble spurt om jeg kunne tenke meg å stille til valg til menighetsrådet. Det svarte jeg ja til, og ble valgt inn. For meg var dette et tidspunkt som passet bra, siden barna våre nå er store og ikke trenger like mye oppfølging som før.
2. Jeg sitter i menighetsrådet og i menighetsrådets AU ettersom jeg er nestleder. Jeg er også menighetens representant i fellesrådet, og har nylig sagt ja til å sitte i driftskomiteen for menighetshuset.

3. Jeg liker å være deltagende og engasjert, og er glad for å få være med å sette retning for egen menighet og gjennom fellesrådet for kirken i Oslo. Dette er en veldig viktig tid for kirken med mange viktige prosesser i forbindelse med skillett kirke - stat, og jeg er glad for å kunne være aktivt med og bidra. Det gir meg følelse av tilhørighet og samhold, selv om det kan være store meningsforskjeller oss i mellom så er kjernen felles.

Marius Astrup Thoresen

frivillig i Fagerborg menighet

1. Min kone ble spurt om å sitte i menighetsrådet, og som familiens overhode fant jeg det best å stille selv. Neida, men siden hun ikke hadde så lyst og jeg først for spøk hadde sagt at jeg vil reformere kirken fra innsiden, noe som nå kunne bli alvor, så stilte jeg i stedet.
2. Siden jeg er musiker spiller jeg mye i ulike sammenhenger. Jeg sitter dessuten som leder i Gudstjeneste- og kirkemusikkutvalget. Og da jeg har veldig mange barn og har fulgt vår fantastiske søndagsskole gjennom mange år, har jeg også steppet inn som

vikar for Henrik Syse av og til.

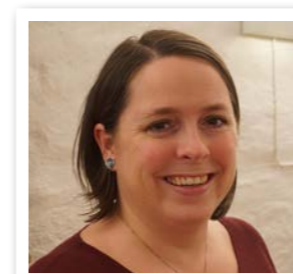
3. Veldig mye, hvor skal jeg starte? Det kan vel oppsummeres i ordene "mening, tilhørighet, felleskap, åndelig påfyll og rekreasjon, vennskap, trygghet, rammer og forankring". Se det!

Bjørghild Kjelsvik

frivillig i Bakkehaugen, Majorstuen og Vestre Aker menighet

1. Eg blei rekruttert som frivillig då eg flytta til menigheten. Eg var glad for å bli spurt, fordi eg lenge hadde hatt lyst til å delta meir i kyrkjeleg arbeid. Eg stilte til val til soknerådet og blei raskt også ombærar for menighetsbladet.
2. No har eg min tredje periode som MR-medlem. I tillegg driv eg med heimesidene våre, og eg har i mange år hatt ansvar for distribusjon av menighetsblad og anna informasjon. Eg er ofte tekstlesar, nattverdmedhjelpar eller kyrkjevert. Vi er også ein liten gjeng som arrangerer julemarknad med basar, og juletefest over jul. Eg gjer vel ein del som medlem i driftskomiteen for Bakkehaugen kyrkje, vi har siste året pussa opp menighetssalen og fått på plass nytt kjøkken.
3. Å vere frivillig tyder at eg kan vere ein "arbeidar i Guds rike" sjølv om eg ikkje har eit yrke knytt til kyrkja. Det er viktig å kunne kjenne at det er bruk for meg og andre frivillige, det gir auka glede i det ein gjer. Sidan eg i utgangspunktet er glad i gå på gudsteneste har oppgåvene der vore ei naturleg forlenging av det. Og så er det kjekt å jobbe saman med andre og få til ting! Det set eg kanskje aller mest pris på med å vere frivillig!

Liv Marit Dørum

frivillig i Skøyen menighet

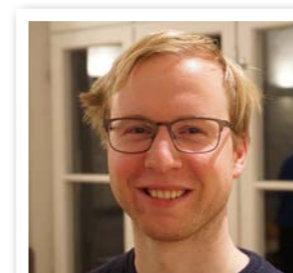
1. Da familien min og jeg flyttet til Skøyen begynte vi å gå i Skøyen kirke. På babysang og Familietirsdag ble det mye hyggelig prat med folk fra lokalmiljøet og med de ansatte. Sogneprest Ingeborg spurte om jeg kunne tenke meg å stille til menighetsrådet og slik kom jeg inn i det frivillige arbeidet.
2. Jeg sitter i menighetsrådet og i fellesrådet. Jeg er i redaksjonen til menighetsbladet Nær Deg og bidrar på ulike arrangementer i kirken.
3. Jeg startet min frivillig-karriere i studietiden og frivillig arbeid har vært en viktig del av mitt voksne liv. Frivillighet skaper et helt spesielt samhold som gir meg mye energi. Jeg blir inspirert av å møte ulike mennesker, lære dem å kjenne, for så å jobbe sammen mot et mål.

Bjørgulv Bjåen

frivillig i Mortensrud og Klemetsrud menighet

1. Da jeg flyttet til Bjørndal i 1994, ble jeg raskt utfordret av menigheten til å være med på frivillig arbeid. Jeg har siden videregående alltid vært opptatt av å være med som frivillig i ulike sammenhenger.
2. Jeg er redaktør for et utvidet menighetsblad som blir distribuert via sosiale medier, jeg er med og lager et annet menighetsblad på papir, jeg deltar som frivillig på gudstjenester og på enkeltarrangementer lokalt.
3. Det gir meg mye, jeg får være med i arbeidslaget på lokalplanet, jeg får være med å lage viktige samlingspunkter som betyr mye for medmennesker.

Eilev Hegstad

frivillig i Bøler menighet

1. Jeg ble spurt av en i menigheten om jeg ønsket å stille til menighetsrådet og jeg sa ja.
2. Jeg har vært leder av menighetsrådet i to år og er nå ordinært medlem av menighetsrådet
3. Det er lærerikt og spennende å få være med på å lede menigheten og arbeide for at Bøler menighet skal være en aktiv lokalmenighet.

Alle menigheter er representert i fellesrådet!

Kirkelig fellesråd i Oslo består av en representant fra hvert menighetsråd i byen. Fellesrådet fordeler og administrerer bevilgningen som kommer fra kommunen. Alle ansatte, bortsett fra prestene, har fellesrådet eller det lokale menighetsrådet som arbeidsgiver.

En av fellesrådets viktigste oppgaver er å ta vare på de 65 kirkebyggene vi har. Økonomien er stram, og vedlikeholdsetterslepet er enormt. Det siste året har derfor fellesrådet i samarbeid

med bispedømmerrådet arbeidet med en kirkebruksplan med sikte på å ta noen kirker ut av bruk. Det har også vært gledelige nyheter på investerings-siden. Kommunen har gitt en tilleggsbevilgning til oppussing av Torshov kirke. Og i januar fikk Oslo enda et mektig konsert- og gudstjenesteorgel da det ny-gamle orgelet i Frogner kirke ble innviet.

Alle representantene i fellesrådet er valgt for fire år. 2018 er det tredje året. Men hvert år velges leder og nestleder. Jørn Lemvik fra Ellingsrud og Furuset er gjenvalgt som leder, ny nestleder er Liv Marit Dørum fra Skøyen.

Ellingsrud og Furuset
Jørn Lemvik, leder

Lambertseter
Borgny Vestli

Nordstrand
Gunnar Kvalvaag

Sagene og Iladalen
Øyvind Bergøy
Pedersen

Tonsen
Torstein Winger

Vålerengen
Karianne Jaabæk

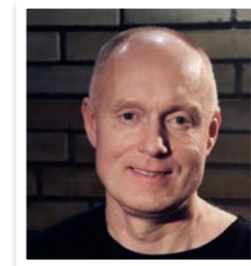
Ljan
Thor-Arne Prøis

Oppsal
Marianne Næss
Selle

Sentrum og St.Hanshaugen
Knut Guldbrandsen

Torshov og Lilleborg
Olav Grøttum

Østre Aker og Haugerud
Sigmund Gulliksrud

Bakkehaugen, Majorstuen og Vestre Aker
Merete Hallen

Bøler
Eilev Hegstad

Gamlebyen og Grønland
Victoria Liedbergius

Hasle
Alf Knutsen

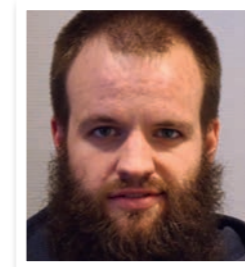
Høybråten, Fossum og Stovner
Einar Stavenes

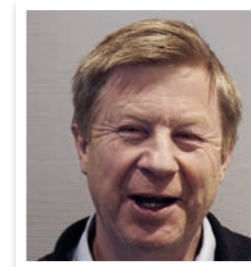
Manglerud
Benjamin Aargaard
Bornø

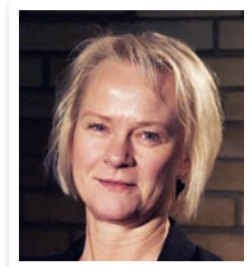
Paulus og Sofienberg
Oddvar Kolset

Sinsen
Olav Brennsæter

Ullern
Stig Asplin

Domkirkerådets representant
Karen Eldbjørg Toven

Bekkelaget og Ormøy
Gunn von Trepka

Fagerborg
Jostein Vevatne

Grefsen
Ole Herman
Fisknes

Hauketo-Prinsdal
Torleif Månsson

Kampen
Geir Magnus
Walderhaug

Maridalen
Gunstein Hansen

Ris
Andreas Seierstad

Skøyen
Liv Marit Dørum
nestleder

Uranienborg
Inger Forfang
Sandvik

Bystyrets representant
Mina Finstad Berg (SV)

Bygdøy
Ola Kvisgaard

Frogner
Kaare Framstad

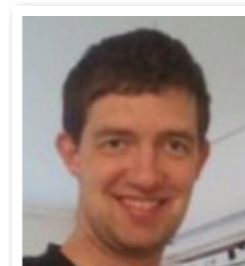
Grorud
Ingebjørg Skjelvik

Holmlia
Dag-Eirik Lannem

Klemetsrud og Mortensrud
Kjell Karlsen

Nordberg
Karl Georg Øhrn

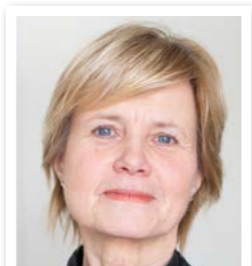
Røa
Guro Margrethe
Mollnes

Sørkedalen
Tore Berger

Voksen
Hauk Bjerke

Biskopens representant
Anne-May Grasaas

Kaffebønnene på Skøyen

Asbjørn Håkonseth, Eva Klokkerud og Birgit Johanne Wirgenes inviterer til åpen kafé hele uken i Skøyen kirke.

-Lokalmiljøet på Skøyen har fått et nytt samlingssted, kirkekaféen Kaffebønnen. Åpningstid: Hver dag fra 10 til 19. Advarsel: Kanelbollene er så store og gode at det ville være livsfarlig å komme hver dag.

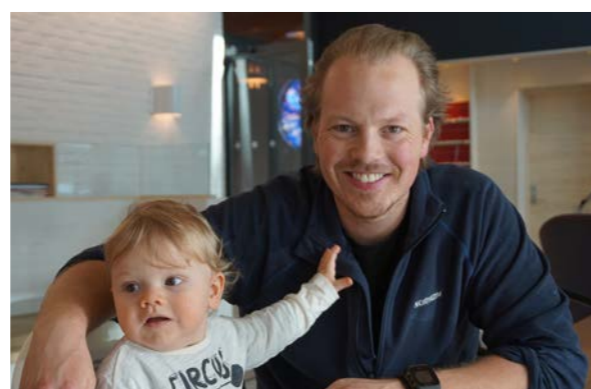
-Her er det mye folk hver eneste dag, forteller daglig leder i Skøyen menighet, Birgit Johanne Wirgenes. –Og når kaféen er åpen, så er kirken åpen. Det er vel ikke dårlig å ha åpen kirke alle ukens syv dager? undrer Birgit.

En synlig kirke

-Vi er ikke aktive i menigheten, men det er hyggelig å ta en kopp kaffe når jeg har vært på babysang med Lavrans, forteller en av kafégjestene. –Pappaen til Lavrans setter tennene i en av de lekke kanelbollen. Lavrans er mer fornuftig, han koser seg på pappas fang med medbragt brødstykke med leverpostei. -Det er fint å ha et sted som dette i lokalmiljøet, og så er det bra at kirken er synlig, mener han, og Lavrans ser ut som om han er helt enig.

Dansestudio i kirken

Kapellan Eva Klokkerud og trosopplæringsleder Asbjørn Håkonseth koser seg også på Kaffebønnen. Foruten babysangforeldre, så er kaféen en flott møteplass for alle som bor på Skøyen. –På dagtid er det flest eldre og barnefamilier her, forteller Asbjørn. –Barnehagen vår er lagt ned, men den er erstattet med et dansestudio, sier Eva. Ofte er det 100-150 innom på dans, og flere av dem bidrar på gudstjenestene, forklarer hun.

På formiddagen er det mest foreldre og barn som besøker Kaffebønnen.

Skøyen Ten Sing

Skøyen Ten Sing er en annen av menighetens mange populære aktiviteter for barn og unge. Ungdommer i alder tretten til nitten år møtes hver torsdag, og de tar gjerne turen innom Kaffebønnen på vei til øvelsen. –I år har vi 61 konfirmanter, forteller Birgit Wirgenes, –og 28 av dem er med i Ten Sing. Kaffebønnen er en fantastisk kontaktflate ut mot dem vi skal betjene i alle aldre, sier Birgit.

Oslo-folk føler seg velkommen i kirken

83,8% av befolkningen i Oslo, Asker og Bærum føler seg velkommen i kirken, viser bispedømmets undersøkelse blant 176 kollektivreisende.

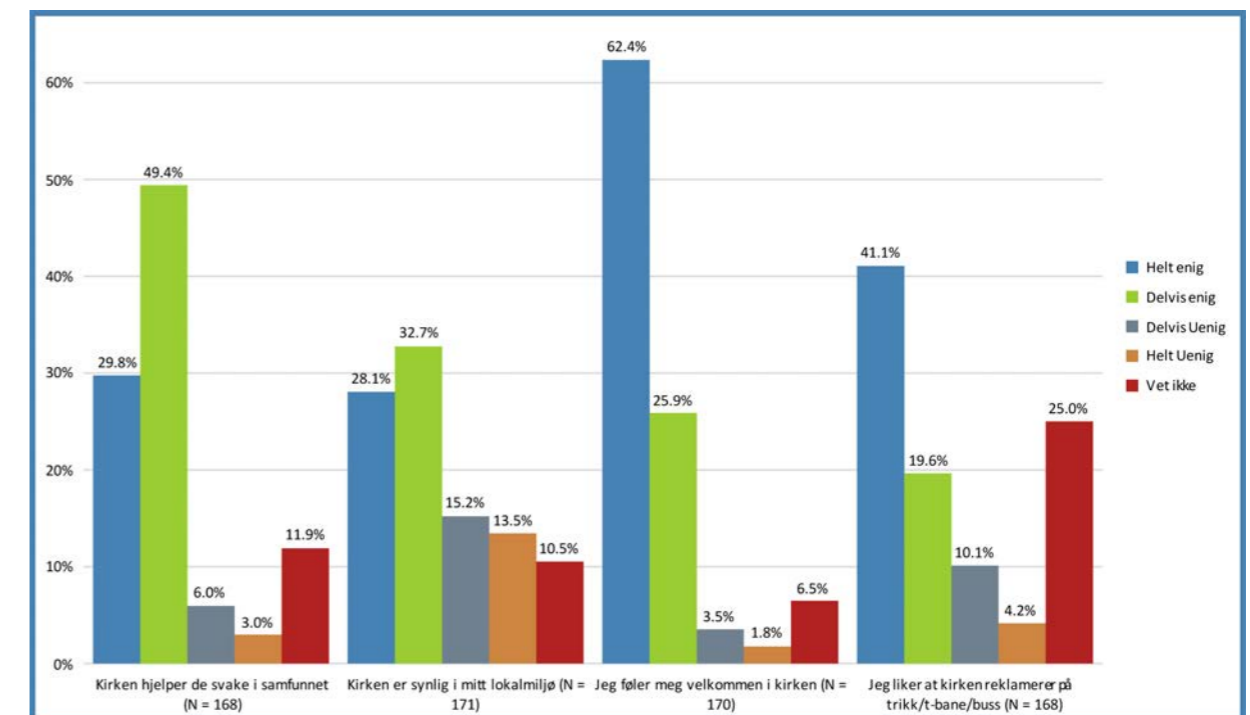
Turid Skorpe Lannem er rådgiver i Oslo bispedømme, og var en av de mange intervjuerne som stort sett fikk positiv respons.

I 2016 hadde kirken sin første trikkekampanje, da med fokus på dåp. Temaet i 2017 var diakoni, og kampanjen ville vise fram kirkens omsorgstjeneste i kampen

mot fattigdom, ensomhet og for inkludering av mennesker i alle livssituasjoner.

-Det er lett å oppleve ensomhet i en storby som Oslo. For å motvirke dette har byrådet invitert frivilligheten til samarbeid. Kirken er allerede en viktig partner, og jeg håper mange blir kjent med deres diakonale arbeid, sa byrådsleder Raymond Johansen i en kommentar til kampanjen.

62,4% av de reisende er helt enige i påstanden «jeg føler meg velkommen i kirken», 25,9% er delvis enige. 79,2% er helt eller delvis enige i påstanden om at «kirken hjelper de svake i samfunnet». Omlag 60% av de reisende opplever at kirken er synlig i deres lokalmiljø, og like mange liker at kirken reklamerer på buss, trikk og t-bane.

Foto: Peter Lindholm

Tema: Frivillig i kirken

I dette nummeret av Kirken i Oslo kan du lese om det mangfoldige frivillighetsarbeidet i menighetene. I Uranienborg menighet har en språkcafé blitt et fast møtested mellom mennesker fra ulike kulturer og 60 frivillige, som introduserer dem til norsk språk og kultur.